

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Fr. Ioannis Poncii, Corcagia-Hiberni, Ordinis Ff.
Minorvm, Sacræ Theologiæ Lectoris Ivbilati, Olim in
Collegio Romano S. Isidori Primarij Professoris;
Philosophiæ Ad Mentem Scoti Cvrsvs Integer**

Poncius, Joannes

Lugduni, 1659

2. An dentur entia rationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95688](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95688)

rationem obiecti primarij eius, & quod non attingitur à potentia vt includens illam rationem: sicut etiam aliqua obiecta intellectus secundaria, etiam realia, non includunt formaliter rationem entis, vt sunt differentia vltima, ac proprietates Metaphysicæ, ita intellectus nō debet intelligere illa vt participant illam rationem, & certe quādo intelligit negationē entis realis vt opponitur omni enti reali, vt illa negatio non participat nec formaliter nec realiter rationem entis realis positiui, quod est obiectum adæquatum eius, ita non debet intellectus considerare ipsam vt participat illam rationem; vnde quæadmodum scientiæ versantur circa aliqua, quæ non participant nec includunt rationem obiecti primarij: ita intellectus considerare potest aliqua, quæ non participant rationem obiecti primarij eius, & sine eo quod consideret illa vt similia obiecto primario.

Nec refert quod potentia visua non feratur in aliquod obiectum quod nō participat rationem subiecti primarij ipsius, nec auditus, etiam aut vlla alia potentia sensitiva; nam nō est eadem ratio de ipsis ac de intellectu nam illa non possunt tendere in aliqua obiecta nisi in species vel indiuidua de quibus prædicatur formaliter obiectū primarium seu adæquatum ipsarum, vt constat à posteriori; intellectus vero fertur in aliqua obiecta quæ non sunt species nec indiuidua obiecti adæquati ipsius, nempe entis realis, aut quocunque aliud assignabitur pro obiecto adæquato eius.

Q V Æ S T I O I I.

An dentur entia rationis.

9. **N**egatiuam partem huius quæstionis tenet absolute *Vallésius* qu. 10. *Philosophia*, & *Bernardinus Mirandulanus* in oppositione prædicamentorum; quam etiam sententiam probabiliter sustentat noster *Mayronius* q. 7. quodlibet.

Oppositum tenent Doctores communiter cum *D. nostro* 1. d. 39. 4. d. 1. q. 2. & alibi saepe ac *D. Thoma* 1. par. q. 28.

Aduertendum autem pro resolutione, non controuerti an dentur entia rationis à parte rei; aut an possint sic dari, omnes enim id debent negare quia alias non essent entia rationis, vt hic accipimus entia rationis: sed sensus proprius controuersiæ est, an dentur vlla huiusmodi entia, quæ saltem ab intellectu concipi possunt.

C O N C L V S I O.

10. **D**antur huiusmodi entia rationis ab intellectu concepitibilia. Probat per experientia quia constat nos sapere intelligere impossibilia, vt aliquod vnum per se ex homine & equo; Angelos per modum rerum corporearum, negationes & priuationes per modum formarum positiuarum: sed huiusmodi non sunt entia realia, cum repugnet ipsis esse à parte rei, aut efficere aliquid, aut inexistere alicui potenti quidpiam efficere nisi per considerationem intellectus.

Dices cum *Mayrone* supra, quando aliquis intelligit chymeram v. g. aliquod totum conflatum ex homine & asino, nihil aliud intelligit præter hominem, asinum, & vnionem realem. Similiter quando intelligit Angelum per modum corporei, intelligit Angelum & corporeum & identitatem realem, quam percipit inter Angelum, & corpus. Denique quando intelligit negationes & priuationes per modum formarum positiuarum, intelligit negationes & formas positiuas & identitatem negationum ad illas formas: sed hæc omnia sunt entia realia: ergo non dantur entia rationis.

Contra, quia quando intelliguntur impossibilia, intelligitur aliquid sub aliqua ratione impossibili, ergo intelligitur aliquid, vel quod secundum se directe non est reale, nec possibile; vel sub ratione aliqua, quæ ipsi repugnat à parte rei, licet non repugnet ipsi sic concipi.

Alij probant hanc conclusionem, quia quoties intellectus intelligit aliquod obiectum, aut prædicat vnum de alio, resultat in re intellecta ac prædicata aliquis respectus; sed ille respectus non est realis, ergo est rationis, & consequenter datur entia rationis. Sed hæc probatio dependet ab incertissimis principiis, aut enim maior est falsa,

aut minor, vt quæstione sequenti ostendetur.

11. **O**biicies contra conclusionem: nihil est intelligibile quod non sit ens reale, ergo nō datur aliquod ens rationis intelligibile, probatur antecedens, quia omne intelligibile necessarium est, antequam intelligatur, sed omne quod est antequam intelligatur, est ens reale; ergo omne intelligibile est ens reale.

Confirmatur primò authoritate *Philosophi* 1. *Poster.* 2. asserentis impossibile esse vt id quod non est, sciatur, ergo si ens rationis non sit, non potest sciri; sed absolute & simpliciter verum est de ipso dicere quod non sit, nam esse absolute & simpliciter solum competere potest enti reali, ergo non potest cognosci.

Confirmatur secundò, quia intelligibilitas est proprietas entis realis, ergo nequit competere enti rationis, & consequenter ens rationis non datur.

Respondetur ad obiectionem negando antecedens. Ad cuius probationem iuxta *Complutenses* q. 1. de ente rationis, quos videtur sequi *Mastrius* hic q. 1. neganda esset maior, quia putant ens rationis non prius esse cognoscibile quam cognoscatur actu, quia secundum ipsos actu cognosci est de essentia entis rationis: quando autem actus est de essentia entis, potentia ad illum actum non antecedit actum, vt patet, inquit, in Deo, in quo quia actu existere aut intelligere est de essentia eius, non antecedit istos actus possibilitas existendi aut potestas intelligendi.

12. **V**erum præterquam quod hi authores videantur sibi contradicere, nam in eodem ipso loco fatetur ens rationis esse cognoscibile antequam cognoscatur; quæ autem potest esse maior contradictio quam quod ens rationis sit cognoscibile antequam cognoscatur, & non sit prius cognoscibile quàm cognoscatur, nisi forte sit aliqua differentia ponenda inter antequam & priusquam. Sed præter, inquam, hoc, omnino falsum videtur quod ens rationis nō sit prius cognoscibile quam cognoscatur: nam quemadmodum ex eo quod verum sit dicere hodie quod Antichristus sit producibilis, & non sit verum dicere quod sit productus, optime colligitur quod sit prius producibilis quam producat: ita similiter optime colligi potest chymeram esse prius intelligibilem quam intelligatur, ex eo quod verum sit dicere illam esse intelligibilem iam, licet non intelligeretur actu iam.

Rursus non minus falsum est actu cognosci esse de essentia entis rationis: nam actu cognosci dicit formaliter ipsam cognitionem, per quam cognoscitur ens rationis, ergo non potest esse de essentia alicuius, de cuius essentia non sit illa actualis cognitio: sed euidenter videtur actualē cognitionem, qua cognoscitur chymera v. g. compositum ex homine & equo, non esse de essentia illius chymæræ: tum quia alias cognitio terminaretur ad se ipsam & cognosceret seipsam; cognoscit enim chymeram & partes essentielles eius, quod est absurdum, tum quia experientia constat nos dum cognoscimus entia rationis non cognoscere ipsammet cognitionem, nec habere ipsam obiectiue nobis propositam; quod tamen esset falsum, si cognitio illa esset de essentia entis rationis.

13. **I**llud autem exemplum de Deo, quo vruntur Complutenses, ipsismet officit, nam si verum esset dicere de Deo pro hoc instanti quod esset potens existere & intelligere, non esset verum dicere pro hoc eodem instanti quod existeret & intelligeret, profecto possibilitas existendi & potestiam intelligendi antecederent in Deo actus illos existendi & intelligendi; vnde si ista possibilitas aut potestas de facto non antecederent istos actus, ideo saltem partialiter id verum est, quia pro nullo instanti verum est, quod possit existere aut intelligere Deus, pro quo nō sit verum quod de facto existat & intelligat; ergo quandoquidem verum sit dicere pro hoc instanti quod ens rationis sit intelligibile, licet pro hoc instanti non intelligeretur, sequitur potius ex illo exemplo, quod sit prius intelligibile quam actu intelligatur. Adde ad hæc falsum supponi à Complutensibus dum dicunt potentiam intelligendi diuinam non esse priorem intelligence diuinæ, quod tamen ad hunc locum non spectat.

Iuxta quædam Scotistam recentiorum, etiam eadem maior

Respon-
sio Com-
pluten-
sium.

Reici-
tur.

Ens ra-
tionis
prius est
cognos-
cibile,
quam co-
gnosci-
tur.

Actu co-
gnosci
non est
de essen-
tia entis
rationis.

Dantur
entia ra-
tionis.

Alia re-
sponso.
Reici-
tur.
Intelli-
gibile per
alienas
species
prius est
intelligi-
bile quã
intelligi-
tur.
Respon-
sio Ma-
strij.
Reici-
tur.

ior esset neganda cum Cöplutensibus, sed ex aliis princi-
piis, quia inquit, nõ est necessarium ad hoc ut aliquid sit
cognoscibile per alienas species (p̄v̄t̄ ens rationis in-
telligi debet quod ante actualẽ cognitionem habeat esse
proprium & formale, sed sufficit quod illud habeat esse
proprium & formale, per cuius speciem cognosci debet.
Verum quamvis non esset necessarium ut ens rationis,
quod per alienas species debet intelligi, habeat esse pro-
priũ antequã intelligatur in ordine ad producendam spe-
ciem sui, tamen id est necessarium ex alio capite, quia scilicet
non semper debet intelligi, & sēper potest intelligi.

Mastrij negat ens rationis secundum esse proprium &
formale esse prius intelligibile quam intelligatur, licet
secundum esse fundamentale suũ sit prius intelligibile. Sed
contra, quia de illo ipso ente rationis formaliter loquen-
do, quod intelligitur in hoc instanti, verum erat dicere in
instanti antecedenti quod erat intelligibile; & nõ solum
id verum est de fundamento eius ut est manifestum: ergo
quoad esse etiam formale prius est intelligibile quam
intelligatur.

14. *Melior itaque respondetur* ad maiorem prædictam, ni-
mirum omne intelligibile prius est antequam intelliga-
tur, eam distinguendo: prius est quoad esse intelligibile &
possibile, seu quoad esse essentiali: cōcedo: prius est quoad
esse existentia, negatur, quia de facto ipsamet entia rea-
lia sæpe prius intelliguntur quam existant realiter: cur
ergo esset necesse quod prius esset ens rationis quoad
esse existentia, quam, intelligeretur.

Ad primam confirmationem ex Philosopho, respondeo
locum illum non esse vllò modo ad propositum, quia lo-
quitur de propositione obiectiva falsa, quam dicit non
posse scientifice cognosci ut veram, unde sensus genui-
nus est: illud quod non est verum, v. g. Deum non esse
bonum, non potest scientifice cognosci.

Ad secundam confirmationem de intelligibilitate, Respon-
detur breviter negando antecedens, cuius ratio desumenda
est à posteriori ex experientia qua constat plura intelligi,
quæ non sunt entia realia, & à priori, quia nulla est ratio
unde sola entia realia haberent intelligibilitatẽ termina-
tiã, de qua loquimur, hoc est potentiam ad terminan-
dam cognitionem, licet sola entia realia habeant intelli-
gibilitatem motuam, hoc est virtutem effectivam seu pro-
ductivam cognitionis per modum obiecti motui.

15. *Obiicies secundo:* Si darentur entia rationis, deberent
produci per aliquam causam realem, sed nequeunt sic
produci, quia quidquid produci potest per causam rea-
lem debet esse reale.

Respondetur negando minorem, & distinguendo eius
probationem: quidquid producit per causam realem quoad
aliud esse quam intentionale, cōceditur; quoad esse in-
tentionale, negatur. Itaque sicut potest intellectus cũ deter-
minatis speciebus producere Antichristũ quoad esse in-
tentionale, intelligendo ipsum pro hoc instanti, licet Anti-
christus non habeat esse reale actuale, quia actualiter nõ
existit extra intellectũ, ita potest intellectus mediãtibus
determinatis speciebus dare esse intentionale entibus ra-
tionis intelligendo ipsa, quamvis non habeant aliud esse
existentia nec actuale, nec possibile.

16. *Obiicies tertio:* Nihil est in intellectu, quod non prius
fuerit in sensu, hoc est quod non prius fuit perceptum à
sensu aliquo materiali corporeo, vel interno vel externo,
ut communiter à Philosophis tenetur, & patet ob depen-
dentiã intellectus in intelligendo à phantasmatibus, de
quo suo loco; sed ens rationis non potuit esse in sensu
vllò materiali, ergo non potest percipi ab intellectu.

Respondetur distinguendo maiorem, quod non fuit, in
sensu vel formaliter, vel occasionaliter, concedo maiorem;
quod non fuit formaliter nego maiorem & similiter di-
stinguenda est minor; non poterit esse in sensu secundum
se formaliter, transeat minor, occasionaliter, nego mi-
nores, & consequentiam.

Esse autem in sensu aliquo formaliter & secundum se, est
illam ipsam rem secundum se percipi à sensu; esse autem
occasionaliter in sensu est aliquid aliud percipi à sensu, ex
cuius occasione intellectus devenit in cognitionem illius

rei, quæ dicitur esse in sensu occasionaliter. Et sane non
alio modo substantia: & materiales quam immateriales,
& accidentia spiritualia, ac relationes sunt in sensu quã
occasionaliter, licet nemo dubitet quin intelligantur ab
intellectu; unde non debet videri mirum quod entia ra-
tionis intelligantur ab intellectu, quamvis non sint in
sensu alio modo, quam occasionaliter, hoc est quatenus
aliqua alia percipiuntur à sensibus, ex quibus mediante
negotiatione intellectus formantur species representa-
tiuæ entium rationis.

17. *Obiicies ultimum:* Si darentur entia rationis possent
dari prædicata superiora sine inferioribus, sed hoc vide-
tur absurdũ, ergo & antecedens, unde sequitur. Probatur
maior, quia quando aliquis cognosceret rationem entis
rationis absque speciebus eius, daretur ista ratio generi-
ca, & non darentur species, probatur etiam minor, quia
prædicata superiora identificantur realiter inferioribus,
& sunt partes metaphysicæ totius entitatis cōstat ex
prædicatis superioribus & differentiis contrahentibus:
illa autem est differentia inter partes metaphysicas &
physicas, quod hæc possint separari ab invicem, & una
existere sine altera, illa verò non possint, ut patet in ani-
malitate & rationalitate, quæ sunt partes metaphysicæ
hominis, & nequeunt separari quoad existentiam; & in
anima ac corpore, quæ sunt partes physicæ hominis, &
in morte separantur, ab invicem quoad existentiam.

Respondetur distinguendo maiorem: quoad esse inten-
tionale, concedo, nec hoc est absurdum, cum certum sit
quod prædicata metaphysica superiora & inferiora en-
tium realium possint separari quoad esse intentionale,
quandoquidem experientia constat intelligi sēpe animal
non intellecto homine nec rationalitate: quoad aliud
esse nego maiorem, illud enim esset absurdum, ut bene
probatum est in obiectione.

ADDITIO.

In hac questione n. 13. impugnanti Mastrij, quatenus
docuit quod ens rationis secundum esse fundamentale
sit prius intelligibile quam intelligatur, non vero secun-
dum esse formale, quia de eo secundum illud ipsum esse
formale ipsius, quod intelligitur cognitione directa (de
qua est difficultas non de cognitione reflexa, quæ non
facit ad rē) verum erat dicere antequam intelligebatur,
quod poterat intelligi: ergo prius erat intelligibile per
cognitionem directam quam per talem cognoscitur.

Respondet autem Mastrij Disp. 2. Met. n. 234. negando
sequelam quia ad veritatem antecedentis sufficit quod
in re fundamentum præcedat, & potentia in intellectu
ad ipsum fingendum, unde secundum ipsum intelli-
gibilitas entium rationis, antequam intelligantur, non est
aliquid intrinsecum ut in entibus realibus, sed pura de-
nominatio extrinseca desumpta à potetia rationis fabri-
catrice ipsius, unde infert paritatem quam ego adduxi de
Antichristo producibili, antequã produceretur non esse ex
omni parte adaptatã quia ipsius producibilis fudatur
in esse reali potetiali, quod habet antecedenter ad actua-
lem existentiam, & ideo per intrinsecam denominationem
potest dici producibilis antequam produceretur, non est
autem ita de ente rationis propter rationem præmissam.

Contra quia in hoc discursu manifeste petitur princi-
piũ, & sane si intelligibilitas entis rationis est denomi-
natio extrinseca desumpta à potetia, quæ potest dare ipsi
esse rationis, possibilitas realis Antichristi erit denomi-
natio extrinseca desumpta à potetia potente realiter pro-
ducere ipsum, & si producibilis huius fundetur in esse
reali potetiali quod habet, antequam produceretur &
propterea sit denominatio intrinseca, possibilitas & in-
telligibilitas entis rationis fudabitur in esse rationali ut
ita loquar potetiali ipsius & consequenter erit æque
bene denominatio intrinseca à summa paritate rationis.

Addit Mastrij Quiedam meam hanc doctrinam seu
modum dicendi, ut prorsus inanem, & solum in verbis
consistentem refutare. Nõ habeo quidem hunc Autho-
rem ad manũ, ut videam an tam immodesta utatur cen-
sura. Sed neque quid ille censet curo. Dum convenit cũ
Mastrio, facile erat ut impingeret, & quam deficeret à
veritate,

Prædica-
ta supe-
riora ab
inferio-
bus pos-
sunt se-
parari
quoad
existen-
tia inten-
tionale.

Causa
realis po-
test alio-
quid pro-
ducere
intention-
aliter
quod nõ
est reale.

Quomo-
do quid-
quid est
in intelle-
ctu debet
esse in
sensu.
Quid est
esse in
sensu for-
maliter,
& occa-
sionaliter.

veritate, tam erraret in censura, sed videamus quomodo refutat meam scientiam.

Cum, inquit ex ipso Maftrius, dicimus essentiam entis rationis non dicere actu cognosci, sed posse, hoc potest intelligi in duplici sensu, primo quidem in eo, quo dicere solemus quod essentia hominis non consistit in ipso actu ratiocinandi, sed in hoc quod est posse ratiocinari, & hic sensus est falsus, quia ens rationis nullum habet esse præter hoc quod est actu cognosci, alioquin esset ens reale; secundo sic ut per hoc intelligatur quod ens rationis nõ dicat essentialiter actu cognosci, seu ipsam terminationem passivam, sed tantum ut possibilem, & hoc etiam non bene dicitur, quia vñio quavis actualiter dicat nexum extremorum (præterea alia exempla quæ eandem vim habent) adhuc considerari potest ut possibilis, nec tamen vñus dicit essentiam ipsius consistere in hoc quod possit vñire, sed in actu vñiendi, qui intelligitur actu existere, quando vñio existit: ergo similiter dicendum de ente rationis quod essentialiter consistat in actu cognosci. Hic est discursus Quiedæ contra meam sententiam teste Maftrio.

Sed cuiuscunque sit nihil facit contra meam ut omit- tam me non dicere quod essentia entis rationis consistat in posse cognosci: sicut enim possibilitas entis realis non est essentia eius, sed proprietas fundata in ipsius natura, ita cognoscibilitas entis rationis non est de essentia ipsius sed eius proprietas. Sed ut hoc omitam, dico primo primum modum quo intelligi possit, quod asserimus de ente rationis, non esse falsum, & in huius probatione adducta ab Quieda committi manifeste principium, nec habet apparentiam quod ens rationis capiat suum primū esse essentia à cognitione qua cognoscitur, quavis ab ea accipiat primum suum esse existentia, nec sequitur ex hoc cum vlla probabilitate quod sit ens reale. Ad secundum modum dico quod si quis eo veteretur non sufficenter impugnetur ab Quieda: falsum est enim quod essentia vñionis consistat in eo quod est actu vñire; sed in eo quod est esse actualem vñionem, hoc est talem entitatem aut modum, cuius natura est cum existit, actu vñire, & certū est ex hoc non sequi quin prius sit possibilis quam actu sit aut vñiat: vnde si habeat proportionem cum ente rationis quātum ad hoc, quamvis ens rationis sit talis natura ut non possit existere quin actu cognoscatur, inde non sequitur quin prius sit possibilis quam actu cognoscatur, nec quod essentia ipsius consistat in actu cognosci. Omitto male Maftrium impugnare eo loci Quiedam qua parte displicet ipsi eius discursus.

Uterius Num. 238. Impugnat aliam rationem meam qua probo actu cognosci non esse de essentia entis rationis, quia scilicet sequeretur quod ipsa cognitio esset de essentia entis rationis. Impugnat, inquam, hoc negando sequelam, primo quia quamvis denominatio cogniti realiter & subiective dicat cognitionem realem, vnde resultat, tamen si præcisè & formaliter consideretur in esse denominationis extrinsecæ, non est cognitio, sed quid ex ea resultans, vnde esse cognitum hoc modo consideratum, non dicit ipsam cognitionem realem sed terminationem passivam ipsius, secundo quia proprie loquendo formalitas entis rationis in tali denominatione cogniti non consistit, quia talis denominatio in eo instanti quo fit ens rationis non est obiective in intellectu, quasi per talem actum attingatur, sed consistit in eo quod ex parte obiecti fingitur & per denominationem talem afficitur, quare cum dicitur quod essentia entis rationis consistat in actu cognosci, sensus est quod essentia non nisi per actualem cognitionem habetur.

Sed contra primam rationem ob quam negat sequelam, quia ex terminis patet siue consideretur esse cognitū realiter & subiective siue formaliter & per modū denominationis extrinsecæ, siue ut res illa quæ est cognita, terminat cognitionē, siue ut recipit & afficitur aliquo resultante ex cognitione, patet inquam ex terminis nõ posse quēpiam intelligere vel concipere esse cognitum quovis modo quin concipiatur cognitio, vnde si essentia ipsius consisteret in esse cognito, per cognitionē qua cognosci-

tur essentia eius, ipsamet deberet cognosci. Omitto quod male dicatur esse cognitum formaliter, nõ dicere cognitionem, sed aliquid ex illa resultans, quia gratis fingitur aliquid tale resultare, & quia etiam si resultaret & ab eo haberetur denominatio formalis cogniti, illa esset intrinseca & non extrinseca contra Maftrium.

Ad secundā rationem dico in ea expresse concedi meū intentum quod erat probare esse cognitum non esse essentiam, nec de essentia ipsius. Deinde quod dicit esse cognitum esse de essentia rationis, quatenus essentia ipsius non possit cognosci nec haberi nisi per actualem cognitionem, & male dicitur & non est ad rem: male quidē dicitur quia est improprie locutus; excogitata ad euadendam difficultatem, quæ admodum enim calefactio pessime diceretur esse de essentia calidi, licet non possit fieri calidum absque calefactione: ita quamvis non posset essentia entis rationis haberi, hoc est produci, nisi per cognitionē, non inde sequitur quod in vñlo sensu proprio aut vñtato dici possit cognitio esse de essentia eius; non etiam ad propositum, quia in illo sensu, nec à me, nec ab vñlo negabatur esse cognitum esse de essentia ipsius.

Poſtremo Num. 239. Impugnat responſionem quam adhibeo Num. 14. quia sic respondendo cōuenio cum iis, qui dicunt entia rationis non pendere ab intellectu quoad esse essentia, quod falsum putat, quia nec ipsa entia realia habent esse essentia antequam existant, quasi condistinctum ab esse existentia; & quia si entia rationis habent huiusmodi esse essentia præcedens actualem existentiam, poterit intelligi secundum illud esse, quod putat me concedere dum eodem Num. 14. aio quod sicut entia realia prius sæpe intelliguntur quam existant, non sit opus ut entia rationis prius existant quam cognoscantur; & denique quia esse possibile entis rationis non dicit aliquid intrinsecum sicut dicunt entia realia.

Ad hæc Respondeo me convenire cum illis Authoribus in eo quod dicit Maftrius, sed nego meam aut ipsorum doctrinam esse falsam. Ad primam autem rationem eius dico me iam non curare quomodo esse essentia entium realium distinguatur ab existentia eorum, quia quidquid de hoc diceretur, extra controuersiam est, quod homo sit possibilis antequam producat, & sicut hoc est verum de illo, ita sane verū erit quod Chymera hæc vel illa sit intelligibilis antequā intelligebatur actu, quomodocunque distingueretur esse essentia ipsius ab esse existentia. Ad secundam rationē nego sequelam, nimirum quod si ens rationis habeat esse essentia antequā existat, possit intelligi secundum illud esse antequam, existeret, quia eo ipso quo intelligeretur secundum illud esse, existeret, cum habeat existere per hoc quod cognoscatur, neque ego debui videri concedere illam sequelam nisi non intelligētibz quod satis clare tamen dixeram: Dixi enim solum quod nõ erat necesse ut prius existerent entia rationis quā intelligerentur, hinc autem non sequitur quod prius intelligi possent quam existerent, & quamvis prius intelligi possint entia realia quam existant, non est eadem ratio de ipsis ac de entibus rationis, quia ut dixi hæc non requirunt, ut existant, aliud, quam quod cognoscantur, illa vero sic. Nec ego adduxi exemplum de entibus realibus ad probandum quod entia rationis possent cognosci antequam existerent quemadmodum realia; sed ad ostendendum quod quæadmodum realia poterant cognosci antequam existerent, nec existentia ipsorum debeat præcedere cognitionem ipsorum: ita entia rationis non deberent prius existere quam intelligerentur, quamvis tamen nec possent etiam intelligi antequam existerent.

Ad tertiam rationem Respondeo in ea assumi doctrinam falsam sæpius negatam & nunquam probatam, nisi idem admittendo de entibus realibus, quod Maftrius vult esse verum de entibus rationis solummodo.

QVÆSTIO III.

Verum negationes & priuationes sint entia rationis.

Negationes & priuationes in hoc conueniunt, quod per vtramque excludatur forma vel entitas, cuius dicuntur negationes & priuationes; distinguunt vero per hoc,